

„Prostredníctvom zážitkov ponúkam deťom hlbokú vnútornú motiváciu k učeniu sa matematiky.“

Mgr. Ľubomír Družbacký

Skončil som Katolícku univerzitu v kombinácii Matematika – Náboženská výchova. Učil som na rôznych základných školách. Teraz učím na piatej škole v piatom okrese. Dvakrát som odišiel zo školstva a dvakrát som povedal: „Nikdy viac.“ Nakoniec som sa do tretice vrátil a snažím sa trpezlivo a pokorne znášať aj útrapy spojené s týmto povoláním.

Momentálne učím v Novej Dedinke v okrese Senec a učím výlučne matematiku. Učiť len matematiku je pre mňa absolútna topka. Topka z dvoch dôvodov, za prvé preto, že matematika je nádherná a za druhé, že má hojný obsah. Jednoducho je čo učiť.

Mám v sebe túžbu. Túžbu vychovať dobrých, múdrych ľudí. Túžbu vyhľadávať talenty, nielen matematické. Ak nájdem v dieťati akýkoľvek talent, či už matematický, literárny, spevácky, herecký, moderátorský, výtvarný, tanečný, mám obrovskú túžbu ten talent podporiť, a ak je to v mojich silách a rozumiem sa do daného odboru, tak ho aj rozvíjať. Myslím, že moja najvýstižnejšia charakteristika by bola: hľadač talentov.

Medzi týmito túžbami je jedna veľmi silná, túžba vychovať pre Slovensko niekoľko matematikov. Na facebooku mám vytvorené skupiny podľa jednotlivých tried a jednu špeciálnu – elitnú skupinu. Tam pridávam svojich žiakov s matematickým talentom, ktorí v 9. ročníku opustia školu, na ktorej učím alebo žiakov, ktorých školu som opustil ja. Tak som v kontakte aj so svojimi bývalými žiakmi a môžem na ich osobnosť ďalej vplývať, vychovávať ich, vzbudzovať záujem o matematiku. Sem tam im prihodím nejaký zaujímavý materiál a tak...

Čo sa týka mojich žiakov samotných, ponúkam im priateľský vzťah. Samozrejme, nie každý oň stojí. Ale takých žiakov, ktorí týmto darom pohrdajú je málo. Niekedy sa stane, že aj oni pochopia o čo prišli vtedy, keď sa lúčime. U mňa, na hodine, to nie je žiadna prechádzka ružovou záhradou. Praxou som prišiel na to, že neoddeliteľnou súčasťou mojej práce s deťmi je aj práca s rodičmi. Rodičov treba vychovávať. Postupne pri priamych a otvorených rozhovoroch prídu na to, že nechcete ich deťom ublížiť, ale chcete, aby dosiahli métu, na ktorú majú, a pritom tá méta nie je dosiahnuteľná obyčajným natiahnutím sa za ňou z pohodlia svojho gauča. Ja viem, že dieťa na to má, ale musí prejsť tvrdým tréningom, pri ktorom bude tiecť pot, a možno aj slzy.

Robím deťom zaujímavé hodiny preto, lebo sa snažím na hodinu pozerať ich očami.

Ako sa to celé začalo. Na jednej zo školských akcií sedel pri stole oproti mne môj žiak – veľmi dobrý matematik a vedľa mňa sedela moja kolegyňa – zástupkyňa. Aby reč nestála, opýtala sa pani zástupkyňa tohto môjho žiaka: „Lukáš, a povedz, ktorý zážitok s pánom učiteľom bol najlepší?“ Tu sa i mne začal premietiť v hlave film a rýchlo som spomínal na všetky tie matematické zážitky, čo sme spolu zažili a napäto som čakal, ktorý z nich vyberie Lukáš ako najlepší. A on povedal: „Najlepšie bolo,

keď ste hodili telefón o zem.“ Odpoveď mimoriadne prekvapila nielen pani zástupkyňu ale aj mňa. Pani zástupkyňa mi sa ma opýtala: „To si bol taký našťvaný?“ „Nie, len som im ukazoval, že mám nerozbitný mobil.“ A toto bol najlepší, či najsilnejší zážitok, môjho najlepšieho žiaka som mnou na hodine matematiky.

Vtedy som si uvedomil, ako úplne odlišne vidím hodinu ja a ako moji žiaci. To prispelo k tomu, že som postupne hľadal silné zážitky pre deti. Neznamená to, že by som takto učil vkuse päť hodín denne, alebo že by z týchto zážitkov pozostávalo nejaké komplexné pochopenie matematiky. Ale prostredníctvom týchto zážitkov ponúkam deťom hlbokú vnútornú motiváciu k výučbe matematiky. Dovolím si povedať, že drvivá väčšina mojich žiakov matematiku miluje, považuje ju za zábavnú a teší sa na ňu.

Oceňujeme: zaujímavý spôsob práce s rodičmi, vytváranie vzťahu ku škole a k predmetu individuálnym prístupom a tým, že prostredníctvom videonahrávok sa rodičia môžu stať súčasťou diania v triede.

Nominácia č. 1 na Cenu R·A·U za rok 2017/2018.